

ВОЛНИ ПТИЧКИ БОЖИИ

Фарс-мюзикъл за две жени, без да се брои мъжът.

1993

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Недка

Златка

Гласът на Тончо

Всички ремарки на автора се произнасят от актрисите.

Стиховете се пеят или рецитират по решение на режисьора.

Актуализации с политически лица са възможни съобразно с времето на поставяне на пиесата.

НЯКОЛКО ПРЕДВАРИТЕЛНИ ДУМИ ОТ АВТОРА:

Строгото изискване на автора е преди да започне представлението да бъдат изречени следните думи:

Започнах да пиша тази пиеса, ръководен от някои съображения.

Преди всичко – да бъде евтина и ефективна. Тоест по законите на пазарната икономика да има възвръщаемост. Това е свързано със състоянието на българския театър днес, да не говорим за утре.

Помислете само – колко струва един обикновен декор, изобразяващ една обикновена стая и то само от три стени (четвъртата стена икономисваме за публиката).

Три стени от талашит, с материала и изработката (летви, панти, подпори и т. н.) струват 1200 лева.

Дограма за врати и прозорци – 600 лева.

Пердета – 100 лева.

Дотук станаха колко? – 1900 лева.

Следва обзавеждането:

Една обикновена гарнитура, състояща се от диван, два фотьойла, и две табуретки – 1000 лева.

Шкаф-библиотека (по народному – секции) – 600 лева.

Маса – разтегателна с покривка – 400 лева.

Телевизор... Ще минем без телевизор.

Телефон и други – 100 лева.

Значи колко станаха дотук? $1900 + 2100 = 4000$ лева. 4000 лева за една обикновена стая. А ако стаите са две или три? Или ако действието изведнъж се пренесе, например, в кабинета на министъра на културата? Или в гората? Смятайте колко дървен материал ще е необходим. Но за такъв разкош не можем да мечтаем.

Сега, да сметнем костюмите.

Един костюм струва средно 200 лева.

Един артист иска да има в една пиеса поне два костюма. Значи 400 лева. Ако артистите са осем – това прави 3200 лева. Към тях прибавяме обувките – 8 чифта по 100 лева (от най-евтините) – общо 800 лева. Да сложим по 50 лева за мъжки ризи и женски блузи – значи станаха всичко 4400 лева.

И предишните 4 хиляди. Значи общо 8 хиляди и 400 лева.

Момент...

Забравихме разноските за реквизит:

Чинии, вилици, лъжици (ако се яде – но може и да не се яде), чаши (ако се пие – не може да не се пие), дамски чанти, мъжки куфарчета, шапки, палта, джобно ножче, газов пистолет, цигари „Кентон” в кутия от „Марлборо”, гримове, червила, пудри и др. подобни, както и чорапогащи – поне за жените, да не говорим за лампион или полилей, защото може и на гола крушка – общо 1600 лева, та станаха $8400 + 1600 = 10$ хиляди лева.

10 хиляди лева за една скромна пиеса от осем души, събрани в една стая!

Сега!

Един билет за театър струва средно 5 лева.

В театрите влизат средно по 100 души. Значи приходът от едно представление е 500 лева.

$500 \times 20 = 10000$. Трябва да се изиграят 20 представления, за да може театърът да покрие разноските си. Тук не слагаме електричество, вода, отопление и не дай Боже – наем, ако салонът е реституиран.

Затова – по-скромно. По-скромно, за да оцелеем.

Никакви стаи, никакви други затворени помещения, никакви интериори.

Кафене. Вън на улицата. Или, за да е по-тихо – в дворче. Частно кафене. Две масички. Два стола (вземаме ги от склада). Никакъв барплот, никакви машини за кафе и сокове – те са зад кулисите. И никакъв сервитьор. Самообслужване. И никакво кафе. Чашките се държат ето по този начин, все едно, че са пълни.

В никакъв случай осем артисти. Съкращаваме артистите (според театралната реформа).

Две действащи лица.

Жени.

Играят със собствените си тоалети, гримове и чорапогащи.

Жени в най-хубавата възраст, за да няма нужда от разсъбличане. Така икономисваме френското бельо.

Първо пристига едната жена. Другата още не е дошла и чака зад кулисите.

Има черни очила (собствени), гледа часовника си (също собствен). Носи собствената си дамска чанта и вестник „24 часа” (абонамент на театъра). Остава вестника на едната от двете маси и излиза от сцената. Веднага се връща (за да спести сценично време) с чинийка и чаша кафе. Откъде е взето кафето вече знаете. За самото кафе – също знаете. Вади кутия „Марлборо” и запалва цигара „Кентон”. Вади пистолет от чантата си и пак го прибира.

Чака... Отначало спокойно, после – нервно... Да речем пет минути. Или 10. (Това условно.) През това време е прочела заглавията на вестника

и се е спряла на кръстословицата. Изважда химикалка (от счетоводството на театъра) и се замисля над първо водоравно.

Първо действие

ПЕСЕН ЗА САМОТНАТА ДАМА В КАФЕНЕТО

Самотна дама в кафенето
сред уличния шум.
Цигарите. Ключът. Портклето.
Дискретният парфюм.

Капелата. Косата модна.
Загадъчният грим.
Опасна, нервна, превъзходна,
обвита в тайнствен дим.

Самотна дама в кафенето
на маса с „резервè“.
Дали е мястото заето
или пък не кълве?

Сама на масата за двама.
И чанта с револвер.
Дали пък дамата му с дама
не чака кавалер?

Тогава се появява втората жена.
Точно копие на първата.
Същите черни очила. Същата чанта. Същият тоалет. Същите цигари.
И същият вестник.

Отива по същия начин за същото кафе в същата чаша и сядат на втората маса, която е също като първата на също като първия стол.

Започва да решава същата кръстословица.

Забележка на автора – (Нота бене):

Това, че външният вид на двете действащи лица е същият, не се прави за икономия, а по дълбоко философски и криминални подбуди.

След време.

ВТОРАТА: Извинете, колко Ви е часът?

ПЪРВАТА: Два и петнайсет.

ВТОРАТА: Да, и моят е толкова.

След време.

ВТОРАТА: Извинете, решихте ли първо водоравно? Оперета от Ф. Лекар.

ПЪРВАТА: „Веселата вдовица”.

ВТОРАТА: Разбира се, как не се сетих. А първо отвесно?

ПЪРВАТА: Валидол.

ВТОРАТА: Точно така – лекарство за сърце. А това – подвижна част от крилото на самолет?

ПЪРВАТА: Елерон.

ВТОРАТА: Езеро във Финландия?

ПЪРВАТА: Инари.

ВТОРАТА: Река в Бразилия?

ПЪРВАТА: Иравади.

ВТОРАТА: Древен цар?

ПЪРВАТА: Навуходоносор.

ВТОРАТА: Навуходоносор... Точно.

ПЪРВАТА: Заповядайте на моята маса.

ВТОРАТА: Не, Вие заповядайте на моята.

ПЪРВАТА: Искате да имате поглед към лицата?

ВТОРАТА: Как познахте?

ПЪРВАТА: Той няма да дойде.

ВТОРАТА: Кой?

ПЪРВАТА: Този, когото чакате.

ВТОРАТА: От къде знаете?

ПЪРВАТА: Не знам от къде знам.

ВТОРАТА: Как не знаете? Не Ви разбирам.

ПЪРВАТА: И аз не разбирам как става. Те ми казват.

ВТОРАТА: Кои „те”?

ПЪРВАТА (*сочи нагоре*): Онези.

ВТОРАТА: Кои „онези”?

ПЪРВАТА: Не знам.

ВТОРАТА: Извънземните?

ПЪРВАТА: Може би.

ВТОРАТА: Сериозно?! Ами! Не вярвам в такива глупости.

ПЪРВАТА: И аз не вярвам, ама така се получава.

ВТОРАТА: Вие сериозно ли говорите?

ПЪРВАТА: А Вие как мислите.

ВТОРАТА: Влизате в контакт с тях, така ли?

ПЪРВАТА: Да.

ВТОРАТА: Направо ще падна. И по какъв начин?

ПЪРВАТА: Те диктуват, аз пиша.

ВТОРАТА: Можете ли да ми демонстрирате?

ПЪРВАТА: Сега?

ВТОРАТА: Да. Няма ли да се получи?

ПЪРВАТА: Ще опитам. Само, че трябва да се обърнете.

ВТОРАТА: Да Ви взема ли кафе?

ПЪРВАТА: Може.

Мисъл на ВТОРАТА: Тази госпожа е лудичка.

Ремарка на АВТОРА: Втората излиза. Първата се вторачва в една точка и ръката ѝ започва да пише направо на вестника.

Втората се връща с кафето, наблюдава я в гръб.

ПЪРВАТА: Не стойте права. Седнете, вече свършиха.

ВТОРАТА: Какво написахте?

ПЪРВАТА: Не знам. Прочетете го.

ВТОРАТА: Чела съм във вестник „Психо“ за подобни случаи. В някакво село всички внезапно почнали да пишат под диктовка от горе. Момент да си извадя очилата.

ПЪРВАТА: Вземете моите. Два диоптъра са, като Вашите.

ВТОРАТА: От къде знаете, че нося два диоптъра?

ПЪРВАТА: Нали Ви казах, че не знам от къде знам. Идва ми от само себе си.

ВТОРАТА: Същите рамки. Откъде ги имате?

ПЪРВАТА: От Виена.

ВТОРАТА: От Виена!... И моите са от Виена.

ПЪРВАТА: Какво съвпадение.

ВТОРАТА: Вземете си очилата, ще чета с моите... Доста неясен почерк.

ПЪРВАТА: Ръката ми сама се движи. Думите се сливат и няма препинателни знаци.

ВТОРАТА:(чете)

Жената е лъвица тридесет и осем самотпет месеца мъж доняко са запазило убийство цар Крум деветдесет и двестрети етаж вляво дим... Дим... Тук свършва. Дим, какъв дим не разбирам... Ужас! Коя сте Вие?

ПЪРВАТА: Златка.

ВТОРАТА: Защо ме будалкате?

ЗЛАТКА: Не Ви разбирам.

ВТОРАТА: Откъде знаете, че съм зодия лъв?

ЗЛАТКА: Току-що научих. Верно ли е?

ВТОРАТА: Че съм на 38, както и да е – не е трудно да се предположи. Но това – „Цар Крум“ 92? И трети етаж. И точно вляво.

ЗЛАТКА: Там ли живеете?

ВТОРАТА: Не, аз съм направо шашната!

ЗЛАТКА: Аз също.

ВТОРАТА: За какво убийство става дума?

ЗЛАТКА: Не знам.

ВТОРАТА: Питайте ги.

ЗЛАТКА: Няма да отговорят. Диктуват ми веднъж на ден.

ВТОРАТА: Мъж от пет месеца. Убийство. Дим. Може би пожар?

Често забравям печката включена.

ЗЛАТКА: Бъдете внимателна, госпожа... Как се казвате?

ВТОРАТА: Най-идиотското е, че и аз се казвам Златка.

ЗЛАТКА I: Какво съвпадение.

ЗЛАТКА II: Не, аз направо ще падна.

ЗЛАТКА I: Аз също.

ЗЛАТКА II: От къде имате тази рокля?

ЗЛАТКА I: А Вие?

ЗЛАТКА II: И същите обувки... И чантата... Какво става тука, бе?

ЗЛАТКА I: И аз не знам. Забелязахте ли, че и химикалките ни са еднакви.

ЗЛАТКА II: Не, аз направо ще умра. Направо полудявам... Отивам да проверя печката. Замириса ми на дим.

ЗЛАТКА I: Не се безпокойте, госпожо, няма дим.

ЗЛАТКА II: Откъде знаете?

ЗЛАТКА I: Не знам откъде знам, но знам.

ЗЛАТКА II: Вие да не сте ученичка на Ванга? Четох някъде за някаква такава. Да не сте Вие?

ЗЛАТКА I: Никога не съм ходила при Ванга. Открих тази своя способност случайно... Фамилията Ви да не би да е Димитрова?

ЗЛАТКА II: Не, аз повече не мога... Откъде разбрахте?

ЗЛАТКА I: „Трети етаж, вляво, дим...” Дим... сигурно е началото на табелката. Димитрови.

ЗЛАТКА II: Ужас!

ЗЛАТКА I: Ужас! И аз съм Димитрова.

ЗЛАТКА II: Димитрова? Златка Димитрова?!

ЗЛАТКА I: И мене ме хваща шубе. Това е пръст на съдбата.

ЗЛАТКА II: Пръст на съдбата! Вие да не сте ченге?

ЗЛАТКА I: Защо, Вие ченге ли сте?

ЗЛАТКА II: Колко сте годишна?

ЗЛАТКА I: 45.

ЗЛАТКА II: Слава Богу. Щях да умра, ако кажехте, че сте на 38... Освен това... Боже, какви глупости! Ние изобщо не си приличаме.

ЗЛАТКА I: И аз така мисля. Вие сте по-млада. И по-хубава.

ЗЛАТКА II: Не е необходимо да скромничете. Не ви давам 45 години. На 45 години аз ще бъда направо развалина, така както съм я подкарала.

ЗЛАТКА I: Как?

ЗЛАТКА II: Какво как?

ЗЛАТКА I: Как какво как.

ЗЛАТКА II: Как съм я подкарала – това ли? Много сте любопитна.

ЗЛАТКА I: Трябва да вървя, приближава три часа. Кога си сменихте каишката на часовника?

ЗЛАТКА II: Тази сутрин. Защо?... Откъде знаете. Ама Вие имате точно като старата ми каишка.

ЗЛАТКА I: Ами!... Не, аз направо ще падна.

ЗЛАТКА II: Подигравате ли ми се?

ЗЛАТКА I: Съжалявам, но трябва да вървя.

ЗЛАТКА II: Не може да тръгнете просто така, нали?

ЗЛАТКА I: Какво искате да кажете?

ЗЛАТКА II: Искам да кажа, че всичко това не може да бъде само някаква случайност.

ЗЛАТКА I: Значи все пак започнахте да вярвате.

ЗЛАТКА II: В какво?

ЗЛАТКА I: В тях!

ЗЛАТКА II: И какво целят според Вас тези... Как ги наричате?

ЗЛАТКА I: Моите хора.

ЗЛАТКА II: Много ли са?

ЗЛАТКА I: Трима. Две жени и един мъж.

ЗЛАТКА II: Едновременно ли Ви диктуват?

ЗЛАТКА I: Работят на смени.

ЗЛАТКА II: А Вие можете ли да им задавате въпроси?

ЗЛАТКА I: Веднъж опитах и стана голям скандал.

ЗЛАТКА II: Скандал?

ЗЛАТКА I: Щяха да се избият помежду си. Запитах мъжа дали е женен, той каза, че е женен, но това нямало особено значение и ако искам, може да ми се яви в леглото, но тогава се обади жена му.

ЗЛАТКА II: Откъде разбрахте, че е жена му?

ЗЛАТКА I: По почерка. Ръката ми почна да пише с другия почерк. Искате ли да Ви покажа?

ЗЛАТКА II: Какво да ми покажете?

ЗЛАТКА I: Тефтерчето, дето съм ги записала.

ЗЛАТКА II: Страшно интересно!

ЗЛАТКА I: Ето – това е почеркът на мъжа: „Твоят човек те лъже, не му вярвай...” Това не е важно. Ето тука: „Ако ме искаш тази вечер, ще ти се явя, сложи още една възглавница.” Вижте сега как почеркът се сменя – вече се обажда тя.

ЗЛАТКА II: Ужас! И какво казва?
ЗЛАТКА I: Казва: „Ако ѝ се явиш, ще ти развинтя скафандъра!”
ЗЛАТКА II: Ега ти простачката. А той?
ЗЛАТКА I: Той: „Не се обаждай, когато не те питат!” Тя: „Не ти ли стига твоята космурва, ами ти се е приискало земно”. И тук се намесва другата: „Чуваш ли я как ме нарича, а ти още я търпиш”.
ЗЛАТКА II: Какво означава това „космурва”?
ЗЛАТКА I: Предполагам – космическа курва.
ЗЛАТКА II: Че те само български ли говорят?
ЗЛАТКА I: С българките – на български. С англичанките – сигурно на английски. Няма начин да не знаят всички езици.
ЗЛАТКА II: И той какво им казва?
ЗЛАТКА I: Той им казва: „Марш и двете на кораба!”
ЗЛАТКА II: А те?
ЗЛАТКА I: Млъкнаха. Тогава той ми каза: „Сега сме сами. Повтарям, сложи още една възглавница и под нея един... представяте ли си?”
ЗЛАТКА II: Един какво?
ЗЛАТКА I (*шепнешком*): Презерватив.
ЗЛАТКА II: Не може да бъде.
ЗЛАТКА I: И аз така мисля.
ЗЛАТКА II: Че те нормални ли са?
ЗЛАТКА I: В какъв смисъл?
ЗЛАТКА II: Искам да кажа... имат ли оная работа?
ЗЛАТКА I: Предполагам, че са обтекаеми. Могат да заемат различни форми. Нещо като татко Барба.
ЗЛАТКА II: Ясно... Ако е така, това е доста рисковано за Вас.
ЗЛАТКА I: Защо?
ЗЛАТКА II: Може да стане грешка с размера.
ЗЛАТКА I: Предполагам, че размерът се командва с компютър.
ЗЛАТКА II: Аха. А презервативът служи за ограничител.
ЗЛАТКА I: За това не бях се сетила. Мислех, че е против спин.

ПЕСЕН ЗА ИЗВЪНЗЕМНИТЕ

Безплатни или пък обемни –
над нас витаят извънземни.

Със НЛО-тата пътуват,
ала не се показват често,
но всичко виждат, всичко чуват
като агентите на шесто.

Какви са тези извънземни –

безплатни или пък обемни?

Да каже никой тук не може,
макар че идват ни на гости.
Дали са куриери божи,
или пък космонавти прости?

И тези подли извънземни
не спазват часове приемни.

Внезапно почват да предават
от телевизора, от ВЕФ-а,
научно нас ни наблюдават
в леглото или във кенефа.

Дали чрез напъни коремни
се раждат тези извънземни.

Защото има странни факти,
датиращи от памтивека
за тайни полови контакти
на извънземно със човека.

Свободни или пък наемни –
над нас витаят извънземни.

Дали съдбата ни диктуват,
дали живота програмират,
или се раждат, съществуват
и заедно със нас умират?

Това вселената безкрайна
го пази във държавна тайна.

Тогава майната ѝ Райна.

ЗЛАТКА II: И какво стана после?

ЗЛАТКА I: После нищо не стана.

ЗЛАТКА II: Не сложихте ли възглавницата?

ЗЛАТКА I: Не.

ЗЛАТКА II: Защо?

ЗЛАТКА I: Мъжът ми щеше да се усъмни. Изведнъж – ни в клин, ни в ръкав – трета възглавница в леглото.

ЗЛАТКА II: Вие омъжена ли сте?

ЗЛАТКА I: Нима имам вид на стара мома? Вие сте мома, нали?

ЗЛАТКА II: Откъде знаете?

ЗЛАТКА I: Не знам откъде знам. Ей така ми излезе от устата.

ЗЛАТКА II: Извинете, но това никак не е смешно.

ЗЛАТКА I: Какво говорите, не го пожелавам на никого.

ЗЛАТКА II: Напротив, има си своите предимства. Вашият съпруг Ви лъже, нали?

ЗЛАТКА I: Защо да ме лъже?

ЗЛАТКА II: Нали така са Ви издиктували: „Твоят човек те лъже”.

ЗЛАТКА I: Имаше такъв случай, но моментално се справих с положението.

ЗЛАТКА II: Как се справихте?

ЗЛАТКА I: Заключих го.

ЗЛАТКА II: Къде?

ЗЛАТКА I: Как къде. В стаята. Няма как да излезе.

ЗЛАТКА II: Направо ще падна. Будалките ли ме?

ЗЛАТКА I: Отначало ме заплашваше, че ще скочи от прозореца. Скочи, скочи – викам – да видим как ще скочиш от осмия етаж.

ЗЛАТКА II: Не се ли опитва да разбие вратата?

ЗЛАТКА I: Нали ще чуят съседите. Той много държи на общественото мнение. Пускам го два пъти в денонощието до клозета и пак го заключвам.

ЗЛАТКА II: През това време той не се ли опитва да се измъкне?

ЗЛАТКА I: Нали ще го убия?

ЗЛАТКА II: Ще го убиете?

ЗЛАТКА I: Естествено.

ЗЛАТКА II: И с какво ще го убиете?

ЗЛАТКА I: Ето с това (*изважда пистолет от чантата си*).

ЗЛАТКА II: Откъде го имате?

ЗЛАТКА I: Купих го на черно.

ЗЛАТКА II: Не го насочвайте към мен, може да гръмне.

ЗЛАТКА I: Ще гръмне, ако не ми дадеш писмата.

Мисъл на ЗЛАТКА II: „Не може да бъде, не може да бъде, това е тя!”

Мисъл на ЗЛАТКА I: „Господи, не ми позволявай да натисна спусъка!”

Ремарка на АВТОРА: Дълга, мъчителна пауза.

ЗЛАТКА I: Чу ме добре, нали?

ЗЛАТКА II: Не разбирам за какво говорите.

ЗЛАТКА I: Не разбираш! Курва с курва!

ЗЛАТКА II: Как си позволявате! Коя сте Вие?

ЗЛАТКА I: Пет месеца те следя. Точно пет месеца. Ясна си ми напълно. Писмата!

ЗЛАТКА II: Какви писма?

ЗЛАТКА I: Знаеш какви.

ЗЛАТКА II: Вие нещо бъркате.

ЗЛАТКА I: Писмата!

ЗЛАТКА II: Моля Ви, не крещете, хората слушат.

ЗЛАТКА I: Нека слушат. Нека разберат каква си курва.

ЗЛАТКА II: О-о, ама аз ще извикам полиция.

ЗЛАТКА I: Извикай, извикай! Ало, господине, елате за малко.

ЗЛАТКА II: Моля Ви се, много Ви се моля, по-тихо...

ЗЛАТКА I: Още две кафета, ако обичате. Госпожицата ще ги вземе след малко... Сядай!

ЗЛАТКА II: Приберете пистолета.

ЗЛАТКА I: Сядай!

ЗЛАТКА II: Добре, де, ще седна... Какво искаш?

ЗЛАТКА I: Къде се запознахте?

ЗЛАТКА II: Нали знаеш.

ЗЛАТКА I: Знам, затова ще отговаряш точно. Къде?

ЗЛАТКА II: В хотела.

ЗЛАТКА I: В „Тримонциум“?

ЗЛАТКА II: В „Тримонциум“.

ЗЛАТКА I: Ти ли му се сложи?

ЗЛАТКА II: Не.

ЗЛАТКА I: Лъжеш. Поканила си го в стаята на нескафе и цигара. Засякла си го в коридора. Свършил си цигарите. Били сте в съседни стаи. Самостоятелни. 407 и 409.

ЗЛАТКА II: Това барбароните ли ти го издиктуваха?

ЗЛАТКА I: Това ми го разказа той... И не само това. Всичко останало.

ЗЛАТКА II: Като ти го е разказал, какво ме питаш... Значи ти си била Недка?

НЕДКА: Да, аз съм Недка.

ЗЛАТКА: И за какво ти беше целият този маскарад. Защо не почна направо.

НЕДКА: Донеси кафетата, готови са.

Мисъл на НЕДКА: „Ще ми се пръсне сърцето“.

Мисъл на ЗЛАТКА: „Без паника. Спокойно.“

Ремарка на АВТОРА: Златка носи двете кафета. Сяда на масата. Слага черните очила, вади „Марлборото“, предлага цигара на Недка. Недка я удря по ръката, кутията изхвърква на земята.

ЗЛАТКА: Ама, моля Ви се... Не, аз направо ще стана и ще си тръгна.

НЕДКА: Няма да станеш.

ЗЛАТКА: Така ли?

НЕДКА: Така.

ЗЛАТКА: Ами, ако стана?

НЕДКА: Ще дойда на „Цар Крум” 92 и ще събера цялата кооперация.

ЗЛАТКА: Какво искаш в крайна сметка?

НЕДКА: Истината от игла до конец.

ЗЛАТКА: Добре... Ама после да не съжالياваш... Питай. Питай, де!

НЕДКА: Почвай.

ЗЛАТКА: Откъде да почна?

НЕДКА: Отначало.

ЗЛАТКА: От хотела?... Това за хотела не е вярно. Не е възможно да ти е казал, че аз съм го канила в стаята.

НЕДКА: Аха, значи той се е самопоканил.

ЗЛАТКА: Чудех се как да се откача.

НЕДКА: Света вода ненапита.

ЗЛАТКА: Както искаш... Ако ме прекъсваш, няма да говоря. Не стига, че в момента го предавам.

НЕДКА: Бъди спокойна, той те предаде първи, така че нямай никакви скрупули. И как стана така, че се озовахте в леглото ти?

ЗЛАТКА: Направо за леглото ли искаш, или преди това?

НЕДКА: Подред.

ЗЛАТКА: Подред... Бях си легнала, това към 11 и половина, и някой почука на стената точно над леглото. Ето така... След малко пак. Отначало не разбрах, после се сетих за какво става въпрос. Така цели петнайсет минути с паузи точно на една минута. Стана ми интересно и взех, че отговорих по същия начин. Направо ме хвана страх, обаче продължих. Той чука и аз чукам. Той прави пауза и чука и аз правя пауза и чукам.

НЕДКА: Значи сте се чукали през стената!? Че тази стена берлинската стена да беше, пак щеше да падне.

ЗЛАТКА: Ако ще се гавриш, няма да говоря.

НЕДКА: Как ще се гавря, бе. Трогната съм до сълзи. Значи ти чукаш и той чука. И докога така?

ЗЛАТКА: Не, тая няма да стане, с теб изобщо не може да се говори.

НЕДКА: Ти бъди благодарна, че още говоря и не съм почнала да бия. Нататък!

ЗЛАТКА: Нататък се почука на вратата.

НЕДКА: А така! И ти отвори?

ЗЛАТКА: Напротив.

НЕДКА: А-а, значи е разбил вратата и е влязъл с взлом да те изнасили?

ЗЛАТКА: Не съм казала такова нещо. Той чукаше на вратата, аз обаче не.

НЕДКА: Аха, той чука, ти мълчиш.

ЗЛАТКА: Точно така. Мълчах, мълчах и по едно време и той млъкна. Тогава станах от леглото, приближих се на пръсти до вратата, отключих тихо и надникнах в коридора.

НЕДКА: И го вкара в леглото.

ЗЛАТКА: До леглото има много време.

НЕДКА: Карай по съкратената процедура.

ЗЛАТКА: Нали искаш да чуеш всичко.

НЕДКА: Искам. Давай от леглото.

ЗЛАТКА: Казах ти, не може от леглото. Леглото не беше най-същественото.

НЕДКА: Така ли? А кое?

ЗЛАТКА: Трепета. Авантюрата. Познати ли ти са тези усещания? Можеш ли изобщо да ги разбереш?

НЕДКА: Де ще мога.

ЗЛАТКА: Никога ли не ти се е случвало?

НЕДКА: Кое? Да се чукам в хотел?

ЗЛАТКА: Стига с този твой цинизъм!

НЕДКА: С чий цинизъм?

ЗЛАТКА: С твоя цинизъм.

НЕДКА: С моя цинизъм?... *(внезапно заплаква)* Това, че от време на време спя с мъжа си, в паузите, през които не е с тебе – това ти наричаш цинизъм! Това ли ми е цинизмът! Аз съм циничната, така ли...

ЗЛАТКА: Извинявай. Изобщо нямах предвид това. Недей сега да ми приписваш нещо, което не съм казала... И ако може, недей да ревеш. Предпочитам да крещиш и да биеш, само недей да ревеш.

НЕДКА *(взема се в ръце)*: Продължавай!

ЗЛАТКА: Отворих вратата, и аз не знам защо. Сигурно от любопитство. Да видя кой е.

НЕДКА: И като видя кой е?

ЗЛАТКА: Не видях. В коридора нямаше никой... Затворих вратата и като се обърнах, той беше в стаята.

НЕДКА: Ами!?

ЗЛАТКА: Прескочил през балкона от неговия балкон. Разстоянието е метър и нещо. После, като погледнах, изтръпнах. Как не се беше пребил.

НЕДКА: Ами да беше се пребил.

ЗЛАТКА: Как можеш да говориш така! Това е четвъртият етаж.

НЕДКА: Бъди спокойна, сега е на осмия.

ЗЛАТКА: От вторник ли го държиш заключен?

НЕДКА: Как позна?

ЗЛАТКА: Във вторник се видяхме за последен път.

НЕДКА: На тавана на „Неофит Рилски”.

ЗЛАТКА: И това ли ти е казал?

НЕДКА: Наехте го преди един месец за 80 долара. Делите наема по равно.

ЗЛАТКА: Голям гадняр се оказа твоичкият.

НЕДКА: Аз какво ти казвам, винаги си е бил гадняр.

ЗЛАТКА: Леке!

НЕДКА: Мошеник!

ЗЛАТКА: Подлец!

НЕДКА: Педераст!

ЗЛАТКА: Ама и педераст ли е? Не му личи.

НЕДКА: Не му ли личи?

ЗЛАТКА: Напротив.

НЕДКА: Продължавай!

ЗЛАТКА: За кое?

НЕДКА: За леглото.

ЗЛАТКА: Има много време до леглото. Да не мислиш, че направо съм му легнала в леглото. Започнах да крещя и той се изплаши. И тръгна обратно да прескача през балконите. Тогава и аз се изплаших и му посочих вратата. Той тръгна, мина край мен, без да ме докосне, отвори я, обърна се и каза: „Исках само да Ви помоля за една цигара. Свърших си цигарите.” Запалих голямата лампа и чак тогава го видях. Беше със сако и вратовръзка и никак не приличаше на бандит, още по-малко на човек, който иска да ме изнасили.

НЕДКА: Къде ти – с това шкембе и с тази плешива тиква.

ЗЛАТКА: Извинявай, може да те обидя, ама наистина външно не е кой знае какво.

НЕДКА: Урод!

ЗЛАТКА: Е, чак урод. Не си права. Има си чар човекът, но той после се забелязва.

НЕДКА: В леглото?

ЗЛАТКА: Стига с това легло. Когато заговори. Това френско „p” е много колоритно. И разказва доста забавно. И когато се засмее – тези две трапчинки на бузите. Има нещо инфантилно в него, не мислиш ли?

НЕДКА: Играч от класа. И на теб ли ти пробута този лаф.

ЗЛАТКА: Кой лаф?

НЕДКА: Че е едно голямо дете.

ЗЛАТКА: Защо, не е ли? Той е мъжът на моите мечти.

ТОЙ Е МЪЖЪТ НА МОИТЕ МЕЧТИ

Той е мъжът на моите мечти –
макар плешив, дебел и немъжествен,

но въпреки това за мен божествен.
Той е мъжът на моите мечти.

Той е мъжът на моите мечти.
Обичам го със любовта си сляпа
и лично свалям двата му чорапа,
когато той до мене загрухти.

Той е мъжът на моите мечти,
макар че после винаги се връща
при своята жена във своята къща
и лицемерни думи ѝ шепти.

Той е мъжът на моите мечти,
макар че с Нея го делим търговски,
но гледам аз на всичко философски,
защото знам, че той е мой... Почти.

ЗЛАТКА: Начинът, по който се запознахме, беше абсолютно инфантилен. Бил ме видял в ресторанта, но не посмял да ме заговори. Проследил ме до рецепцията и видял кой номер съм. „Това не е случайност, това е пръст на съдбата, че се оказа в съседната стая” – тъй ми заяви после. Това, като му дадох цигара. Каза, че не му се спи и ако искам да слезем долу в бара за едно кафе. Казах му, че имам нес и нагревателче за водата – винаги си го нося в чантата. И после говорихме до 5 часа сутринта.

НЕДКА: И за какво говорихте, например.

ЗЛАТКА: За всичко. За живота. За... За какво ли не. Беше много романтично. И за тебе говорихме.

НЕДКА: За мене?

ЗЛАТКА: Да. Каза ми за тебе и за синовете ви, че единият е женен, а другият – войник. Това страшно ми допадна, защото други в такива случаи минават за свободни от семейни ангажименти. А той – директно на въпроса.

НЕДКА: И какво ти каза за мене?

ЗЛАТКА: Истината ли искаш да чуеш?

НЕДКА: Цялата истина.

ЗЛАТКА: Не се обиждай, но ми каза, че не го разбираш. Ето това ми каза: „Тя не ме разбира” – каза. И се заплака.

НЕДКА: Разплака се?

ЗЛАТКА: Разплака се. Впрочем си беше пийнал, да ти кажа право, защото после никога не ми е плакал... Извинявай.

НЕДКА: Няма защо. Лигльо!

ЗЛАТКА: Сантиментален е, верно.

НЕДКА: Мухльо! Не съм го разбирала. Аз не съм го разбирала. А той разбира ли ме?

ЗЛАТКА: Разбира те.

НЕДКА: Айде де! Той ли ти каза.

ЗЛАТКА: „Не ме разбира, вика, но не мога да се разведа. Ще си нося кръста до край”. Като Сизиф.

НЕДКА: Простак! Сизиф търкаля камък, кръста го носи Исус.

ЗЛАТКА: Да, де. Лапус лингви. Грешката е моя.

НЕДКА: Много си проста, ще знаеш, ама много си проста. Точно както те описа.

ЗЛАТКА: Той?

НЕДКА: „Много е проста, вика, една кръстословица не може да реши. Няма никаква обща култура.”

ЗЛАТКА: Лъжеш. Това той не може да ти го е казал.

НЕДКА: И друго ми каза. Че си фригидна.

ЗЛАТКА: Аз!?

НЕДКА: Ти ами, кой друг.

ЗЛАТКА: Аз – фригидна.

НЕДКА: „Затова не се е омъжила, вика, защото е фригидна. Прави го без да влага никаква страст. Като машина е, вика. Машина за секс. Като гумена кукла е – от тези, надуваемите, дето ги продават по сексшоповете.”

ЗЛАТКА: Ами защо не си купи една гумена кукла тогава, а по 24 часа лежи с мен в леглото без прекъсване.

НЕДКА: 24 часа? Голям праз! 24 часа. Когато се залюбихме – 168 часа не излязохме от квартирата му... За тези 24 часа изобщо не ми говори – това е било когато ме излъга, че заминава за Враца. Било го е страх някой познат да не го срещне, затова се е крил при тебе 24 часа.

ЗЛАТКА: Къде ми е вестника?

НЕДКА: Кой вестник?

ЗЛАТКА: „24 часа”.

НЕДКА: Ето ти го да си решаваш кръстословицата.

ЗЛАТКА: Отбелязала съм си една обява за замяна на апартамент. Той ми предложи.

НЕДКА: Какво ти предложи?

ЗЛАТКА: Да ми помогне да си заменя апартамента за по-голям. Тясно ми е с мама и не е удобно за срещи. Ще ми даде заем.

НЕДКА: Какво!?

ЗЛАТКА: Нали чу. Ще ми даде заем.. 15 хиляди.

НЕДКА: 15 хиляди? Ма ти луда ли си? Ние 15 хиляди не сме видели и няма да видим през целия си живот.

ЗЛАТКА: А-а, значи съм издала лична тайна. Бъди така добра – все едно, че нищо не съм ти казала.

НЕДКА: Бъди спокойна, гроб съм. И откъде ще ги вземе тези 15 хиляди?

ЗЛАТКА: От майка си. Тя ще му прехвърли къщата. Ама все едно, че нищо не съм ти казала.

НЕДКА: Дъртото бабище се освестило най-последно. То пък една къща. В Провадия, в земетръсната зона... И като я прехвърли, какво? Ще я продаде, така ли? Абсурд! Той майка си никога няма да остави на улицата.

ЗЛАТКА: Ще продаде горния етаж. Имало някакъв турчин – кандидат, давал 30 хиляди... Защо ревеш сега. Какво ти става.

НЕДКА: Върни ми го! Чуваш ли, върни ми го!

ЗЛАТКА: Да ти го върна? Аз? Че нали си го затворила вкъщи.

НЕДКА: Нямам живот без него, чуваш ли какво ти говоря. Ще се самоубия или ще те убия. Върни ми го!

ЗЛАТКА: Недей така сега, де... Защо си се разревала за един мухльо. За един мошеник. За един педераст. Как още го нарече?

НЕДКА: Той е мъжът на живота ми. Ти разбираш ли какво значи това. Той е мъжът на моя живот.

ТОЙ Е МЪЖЪТ НА МОЯ ЖИВОТ

Той е мъжът на моя живот –
първият мъж на сърцето и тялото
и на децата ми той е началото.
Той е мъжът на моя живот.

Той е мъжът на моя живот.
Вечер се връща с кални обувки
с дъх на парфюм и на чужди целувки,
гузно усмихнат и плувнал във пот.

Той е мъжът на моя живот –
моята последна женска надежда.
Вчера му спухах лявата вежда,
после ревах и я мазах със йод.

Той е мъжът на моя живот.
Даже и Моцарт не може да сбърка
нощната музика, щом той захърка
тънко и нежно като фагот.

Впрегнати влачихме своя хомот
заедно с него във студ и във жега.
Аз ще му сложа цветята в ковчега.

Той е мъжът на моя живот.

ЗЛАТКА: Мъжът на живота ти? Айде, де. Ами оня лекар?

НЕДКА: Кой лекар?

ЗЛАТКА: Хайде сега.

НЕДКА: Не, не, кой лекар? Кажй кой лекар!

ЗЛАТКА: Няма значение, то си е твоя работа.

НЕДКА: Не, не, кажй кой лекар. Име, презиме, фамилия.

ЗЛАТКА: Пантелеев ли беше, Панайотов ли, щом толкова настояваш.

НЕДКА: Панайотов?! Недей, ще ме разплачеш. Аз с Панайотов! Ти за каква ме взимаш.

ЗЛАТКА: Аз нищо не казвам, само ти препредавам информация от мъжа ти.

НЕДКА: Че ние за Панайотов сме се разбрали още преди десет години. Какво има да рови пак за Панайотов!

ЗЛАТКА: Точно така. Преди десет години, ама не може да го забрави. „Като легна с нея, вика, в леглото и все Панайотов ми е пред очите.”

НЕДКА: Ти си му станала изповедница, значи.

ЗЛАТКА: Той е един много измъчен, много изстрадал човек.

НЕДКА: Давай, Тончо, давай мойто момче, сваляй курвите с Панайотов на уста... Е тук ти беше грешката, това не биваше да ми го казваш.

ЗЛАТКА: Че аз какво съм ти казала? Аз това, ако искаш да знаеш, изобщо не го одобрявам. Това ме унижава и мене – аз направо му го казах: „Значи ти спиш с мене, за да избиваш чивия заради Панайотов. Мерси!”

НЕДКА: Не, аз с този човек повече не мога да живея... Няма да живея с него повече. Дай ми писмата!

ЗЛАТКА: Кои писма?

НЕДКА: От Виена. Три броя. Когато беше на специализация и когато ни донесе едни и същи очила.

ЗЛАТКА: За какво ти са тези писма?

НЕДКА: Трябват ми.

ЗЛАТКА: Не мога да ти ги дам.

НЕДКА: Защо?

ЗЛАТКА: Защото ще ги занесеш в Координационния съвет на Седесето.

НЕДКА: От къде на къде?

ЗЛАТКА: Не съм толкова наивна – той ме предупреди.

НЕДКА: Какво те предупреди?

ЗЛАТКА: Да ги унищожа. „Ако попаднат – вика – в Координационния съвет, спукана ми е работата. Ще смъкнат политическото доверие от мене”.

НЕДКА: Защо, да не се е zalюбил с някой от лидерите?

ЗЛАТКА: Никак не е смешно. Освен това, знам, че си от БСП.

НЕДКА: От теченията съм.

ЗЛАТКА: Но не си изтекла.

НЕДКА: Няма да изтека, ако ще турско да стане.

ЗЛАТКА: То турско май стана.

НЕДКА: Да не се отплесваме от политически въпроси. Тази тема е бездънна. Дай ми писмата!

ЗЛАТКА: Да, да, че после да ги публикуваш в „Дума”.

НЕДКА: Ама те политически ли са? Той ми каза, че са любовни.

ЗЛАТКА: Любовни са, ама има и политически нюанси.

НЕДКА: Какви, например?

ЗЛАТКА: Много искаш да знаеш.

НЕДКА: Значи вашата любов е с политически нюанси? Впрочем, какво се учудвам, щом се казваш Златка.

ЗЛАТКА: Че ти Миглена ли искаш да се казвам? Или Татяна?

НЕДКА: Казах, на политически теми не говоря. За какви политически нюанси става дума?

ЗЛАТКА: Щом толкова настояваш, ще ти цитирам по памет, пък ти си прави съответните изводи: „Тук, далече от тебе – пише – разбрах, че ти си за мене една синя мечта, от която никога няма да се разочаровам. Ако нашата демокрация – пише – беше като тебе, комунизмът щеше отдавна да си е отишъл. Но уви! Нашите лидери не опазиха синята ни мечта чиста и свята като Левски.”

НЕДКА: Брей! Той е направо за отлюспване.

ЗЛАТКА: Аз какво ти казвам.

НЕДКА: Ти тези писма сега ще ми ги дадеш, пък аз ти обещавам, че няма да ги нося никъде.

ЗЛАТКА: За какво ти са тогава?

НЕДКА: За съда. Смятам да подам документи за развод. По негова вина. Така че ми трябва веществени доказателства.

Пауза.

ЗЛАТКА: Ти сериозно ли говориш?

НЕДКА: А ти как мислиш? Развеждам се и окото ми не мига. Прибирай го при себе си, ако щеш. Само ми дай писмата.

ЗЛАТКА: Не са в мен.

НЕДКА: В тебе са. В чантата.

ЗЛАТКА: Откъде знаеш?

НУЕДКА: От него. Каза, че винаги ги носиш със себе си. Надявам се, че не ги криеш в гащите.

ЗЛАТКА: А той защо иска да ти ги дам? Вие нещо правите комбина.

НЕДКА: Комбина? Аз с него? Казах му: в момента, в който получа писмата, веднага те отключвам.

ЗЛАТКА: Отключваш го?

НЕДКА: Отключвам го. Знаеш ли колко е отслабнал. Държа го на принудителна гладна стачка вече 4 дена.

ЗЛАТКА: И нищо ли не яде?

НЕДКА: Нищо.

ЗЛАТКА: А вода?

НЕДКА: Вода пие – нали го водят до тоалетната.

ЗЛАТКА: А билков чай или сок?

НЕДКА: Така и баба знае.

ЗЛАТКА: Че ти ще го умориш.

НЕДКА: Зависи от теб.

ЗЛАТКА: Значи затова е паднал духом и всичко си е казал.

НЕДКА: Напротив, много е шен. „Мога да стоя така – вика – колкото си искам. Едвин на времето издържа, че аз ли?”

ЗЛАТКА: Да, де, Тончо е два пъти по-дебел. Ами от министерството не го ли търсят?

НЕДКА: Накарах го да напише молба за неплатен отпуск. Така, че решавай!

ЗЛАТКА: Добре, де, ще ти дам писмата, но къде е гаранцията, че ще го пуснеш.

НЕДКА: Ще го пусна.

ЗЛАТКА: Закълни се.

НЕДКА: Заклевам се.

ЗЛАТКА: В какво?

НЕДКА: В моите хора. Те в момента всичко записват.

ЗЛАТКА: Ако мислиш, че ти вярвам, много се лъжеш.

НЕДКА: Ето, в момента пак напират да ми диктуват.

ЗЛАТКА: Пиши, де, защо не пишеш?

НЕДКА: Започват да ми писват.

ЗЛАТКА: Може да има нещо важно. Нещо във връзка с Тончовия проблем.

НЕДКА: За мен проблемът „Тончо” вече не съществува.

ЗЛАТКА: Но за мен съществува.

НЕДКА: Пиши ти тогава – ето ти химикалката.

ЗЛАТКА: Не мога. Нищо не чувам. Ти как ги чуваш?

НЕДКА: Все едно, че слушам уокмен.

ЗЛАТКА: Хайде, де, какво чакаш, ще вземат да се обидят.

НЕДКА: Момент, млъкни малко! Какво? Малко по-високо, ако обичаш! Аха. „Сложи две възглавници. Ще дойдем с Алфабета”. Алфабета е другата – не жена му. Мръсник!

ЗЛАТКА: Нататък.

НЕДКА: Какво? Слушам, да! Записвам: „Не ме обиждай! Ако отвориш чантата, ще намериш половин килограм самородно злато. Самородното злато е такса за един месец.” Айде, бе! Глупости! Ти ще ме побъркаш. Аз да не съм сводница. Край на предаването.

ЗЛАТКА: Отвори чантата, де!

НЕДКА: Нищо не може да има в чантата.

ЗЛАТКА: Провери все пак.

НЕДКА (*отваря чантата, изпищява*): Има!! Вътре е!!!

ЗЛАТКА: Какво?

НЕДКА: Самородното злато... Ей такова парче.

ЗЛАТКА: Може ли да видя.

НЕДКА: Виж.

ЗЛАТКА: Ужас! Извади го!

НЕДКА: Ти виждала ли си самородно злато?

ЗЛАТКА: Никога.

НЕДКА: И аз... Може да е радиоактивно.

ЗЛАТКА: Не го пипай! Ами, ако ти зарази чантата?

НЕДКА: Идиот, паспортът ми е вътре!... Ето, пак ме кара да пиша. Не мога да се спра, виждаш ли?

ЗЛАТКА: Виждам! Какво става тука, бе?

НЕДКА: „Кажй й да изпълни точно нареждането ми. Дай й самородното злато, а тя да ти даде писмата. Да сложи в леглото тази вечер още една възглавница. Да скрие самородното злато под възглавницата. Тончо ще дойде, да го чака. Самородното злато не е радиоактивно. Може да се продаде за 15 хиляди”.

ЗЛАТКА: Може ли да разгледам това парче.

НЕДКА: Само срещу писмата.

ЗЛАТКА: Ето ти писмата.

НЕДКА: Вземи си парчето.

ЗЛАТКА: Много е тежко.

НЕДКА: Убива човек, ако го халосаш по главата.

ЗЛАТКА: Да проверим тогава! (*Халосва я по главата.*)

Мисъл на НЕДКА: „Уби ме!”

Мисъл на ЗЛАТКА: „Така й се пада!”

Ремарка на АВТОРА: Златка се оглежда – никой не е забелязал нищо. Главата на Недка е клюмнала на масата. Пребърква й чантата, взема пистолета и ключовете. Излиза.

Второ действие

НЕДКА: Когато се свестих, наоколо нямаше никой. Кафенето беше затворено. Собственикът си беше тръгнал, сигурно, за да няма неприятности с полицията. Главата ме болеше. Не главата – душата ме болеше. Отворих чантата – ключовете и пистолетът бяха изчезнали. Разбрах всичко! Авторът беше намислил коварен сюжетен ход: Тя да го отключи и да го прибере при себе си. Доста елементарно като драматургия. Изобщо българската драматургия е в криза. Къде си ти Иван Радоев? Където да се обърнеш – Стефан Цанев. Сократ. Пир по време на демокрация. Животът това са две жени. Много съмнителна теза. Откъде накъде две? Животът е само една жена. „Ние може да имаме много жени, но една ще остане до края на дните ни”... Не помня кой го беше казал, но браво на него. Всичкото това го говоря, за да може колежката да се преоблече. После тя ще ви поговори, докато аз се преобличам. Режисьорско решение, за да няма антракт. Изобщо напоследък се играе без антракт, за да не си отиде публиката... Свестих се от удара, както казах преди малко, и се огледах наоколо. После се огледах в огледалото. Отскубнах си два бели косъма от косата – все още не я боядисвам. Остарявам, но бавно, за разлика от мъжа ми, който е съвсем побелял.

ОСТАРЯВАХМЕ БАВНО

Остарявахме бавно
остаряхме почти
по-невидимо – аз
и по-видимо – ти.

Виж в това огледало,
дето страшно виси
твоята бяла брада,
мойте черни коси.

Дай ръка предпоследно
да походим пеша:
ти – със старо лице,
аз – със стара душа.

Няма страшно, обаче, –
туй е временен грим.
Щом се върнем обратно,
може да се сменим.

Може някой да върне
със вълшебно перце
мойта млада душа,
твойто младо лице.

Ако още не вярваш –
да се хванем на бас,
че при нас ще се върне
пак предишната страст.

Със червило на устните
и на ноктите с лак
ще целувам очите ти
във греховния мрак

и издрала гърба ти –
чак на третия път
ще повярваш, че всъщност
няма никаква смърт.

Отивам да се преоблека (*излиза*).

ЗЛАТКА: Ето ме след пет месеца, на същото място, в същото кафене. Докато се преобличах си мислих какво нещо е това актьорът и в частност актрисата. Едно време да бъдеш актриса – това беше голяма работа! Господи, как мечтаех да стана актриса! И всички момичета мечтаеха да станат актриси. Каква искаш да станеш? – Актриса. А сега коя мечтае да стане актриса? Каква искаш да станеш? – Телевизионна говорителка. Каква искаш да станеш? – Фолкпевица. Каква искаш да станеш? – Компаньонка. Каква искаш да станеш? – Всичко друго, но не актриса. Каква девалвация на професията.

ПРОФЕСИЯ АКТРИСА

Понякога и мен ме втриса
от таз професия – актриса,
с която ще си вадя хляба
докато се превърна в баба.
Днес нищо вече не зависи
от нас – нещастните актриси.
Отиде киното на кино
и телевизията тоже
и ний потънахме в забрава.
Къде е старата ни слава
и младите ми роли, Боже!

И само сцената остава
единствената ми утеха.
Макар че всичко ми отнеха,
аз пак обличам своята дреха
и слагам грим или перука
и ето, пак излизам тука,
на сцената. И не ми пука!

И после с младите артистки
ще прием по едно уиски
и ще си ровя портмонето
да видя имам ли за второ.
А после заедно с кафето
ще ги почерпя със „Марлборо“.
Тъй си поддържам реномето,
защото съм за тях кумира,
а пък кумира не умира
дори да се пенсионира,
когато спусне се пердето.

И само сцената остава
единствената ми утеха.
Макар, че всичко ми отнеха,
аз пак обличам своята дреха
и слагам грим или перука
и ето, пак излизам тука
на сцената. И не ми пука!

ЗЛАТКА: Здравей.

НЕДКА: Казвай, каквото има да ми казваш, защото бързам.

ЗЛАТКА: Трябва да поговорим.

НЕДКА: Нямам за какво да говоря с тебе.

ЗЛАТКА: Да ти донеса ли кафе?

НЕДКА: Не ти ща кафето. Сама ще си взема. (*Взема си кафе.*) Защо ме извика?

ЗЛАТКА: Благодаря ти.

НЕДКА: Ти ми благодариш?! За какво?

ЗЛАТКА: Благодаря ти, че не ме даде под съд.

НЕДКА: Кой ти каза? Имам медицинско за сътресение на мозъка.

ЗЛАТКА: Знам, обаче все пак си ми простила, нали?

НЕДКА: Всеки момент ще получиш призовката.

ЗЛАТКА: Не ти вярвам. Ти си достатъчно благородна, за да не го направиш.

НЕДКА: Не си въобразявай, че няма да го направя. В ръцете си ми.

ЗЛАТКА: Ще ти върна минерала – ако искаш, удари ме и ти.

НЕДКА: С най-голямо удоволствие. Върни ми го.

ЗЛАТКА: След малко. Но първо трябва да поговорим.

НЕДКА: Нямам за какво да говоря с тебе.

ЗЛАТКА: Не се прави, че ти е все едно.

НЕДКА: Все едно ми е.

ЗЛАТКА: Кое ти е все едно? Това, че мъжът ти живее при мене вече пет месеца?

НЕДКА: Кажу ми да престане да ме тероризира по телефона.

ЗЛАТКА: Кой те тероризира по телефона?

НЕДКА: Въпросният. Всяка вечер проверява дали съм си вкъщи. Кажу ми да не сумти в слушалката, ами да каже, каквото има да казва... Обаче развод няма да получи, това да си го знаете.

ЗЛАТКА: Цял живот ли възнамеряваш да ни тормозиш?

НЕДКА: За това ли ме извика? Чао.

ЗЛАТКА: Чакай! Ти нямаш право да пречиш на неговите чувства. Той е свободна личност. Ти потъпкваш човешките му права.

НЕДКА: Така ли? Ами тогава защо не се обърне към международния комитет за защита правата на човека?

ЗЛАТКА: Защо да не се обърне?

НЕДКА: Ами да се обърне.

ЗЛАТКА: Ами ще се обърне. Къде се намира този комитет.

НЕДКА: В ООН.

ЗЛАТКА: Ще говорим ли някога нормално с тебе?

НЕДКА: Че аз ненормално ли говоря?

ЗЛАТКА: Кажу ми честно, ама честно ми кажу. Обичаш ли го още?

НЕДКА: Това тебе не те интересува.

ЗЛАТКА: Но него го интересува.

НЕДКА: Така ли? И защо?

ЗЛАТКА: Ако знае, че го мразиш, ще му бъде по-леко.

НЕДКА: Тогава му кажи, че го обичам.

ЗЛАТКА: Това няма да му го кажа.

НЕДКА: Защо?

ЗЛАТКА: Защото лъжеш.

НЕДКА: Не лъжа.

ЗЛАТКА: Това е подло.

НЕДКА: Кое е подло?

ЗЛАТКА: Да му създаваш комплекси по такъв начин. Да го изнудваш.

НЕДКА: Нещо да съм му казала досега? Пет месеца си мълча.

ЗЛАТКА: А защо си мълчиш?

НЕДКА: А какво да правя?

ЗЛАТКА: И на какво се надяваш?

НЕДКА: На нищо не се надявам. Чакам.

ЗЛАТКА: Какво чакаш?

НЕДКА: То ще си покаже.

ЗЛАТКА: Има да чакаш.

НЕДКА: Ще чакам, защо да не чакам.

ЗЛАТКА: И след всичко това, твърдиш, че го обичаш?

НЕДКА: Твърдя, че го обичам.

ДУЕТ

ЗЛАТКА:

Твърдиш, че го обичаш?

НЕДКА: Твърдя, че го обичам.

ЗЛАТКА:

Но каза, че го мразиш. Отричаш ли?

НЕДКА:

Отричам.

Как мога да намразя изминалото време!

Годините със него кой може да ми вземе?

Онази първа вечер след срещата в трамвая

върху дивана горе в таванската му стая

на загасена крушка – луната само свети...

ЗЛАТКА:

След двадесет години госпожата се сети.

НЕДКА:

Безсънните тревоги над детското креватче.

Синът ни първороден и малкото му братче...

ЗЛАТКА:

Недей, ще ме разплачеш!

НЕДКА:

Двустайната квартира.
Очакването вечно защо не се прибира.
Спестовната ни книжка. И влогът за колата.
Екскурзията после до Букурещ с децата...

ЗЛАТКА:

Добре, това го чухме. Това било е вчера.

НЕДКА:

Пожертваната моя служебна кариера.
Все аз да го разбирам, все той да се издига.
Семейните съвети до късни нощи...

ЗЛАТКА:

Стига!
А вечните скандали? А ревността? А боя?
Любовниците?

НЕДКА:

Туй е нормално, мила моя.

ЗЛАТКА:

Нормално ли е, казваш? Така ли да му кажа?

НЕДКА:

Какво си ти за него – подробност от пейзажа.

ЗЛАТКА:

Какво съм аз за него? За него аз съм рая.

НЕДКА:

Във нашто изречение си само запетая,
крайпътна тоалетна през лятната ваканция.

ЗЛАТКА:

Вий бъркате, госпожо, аз съм бензиностанция.
И той при мене пълни през ден нетърпеливо
душата си пресъхнала със моето гориво.

НЕДКА:

Със твоето гориво?! Брех, мамата му стара,
от тебе му пресъхна съвсем резервоара.

ЗЛАТКА:

Когато си отдъхва на лявото ми рамо
заспива и в съня си ми шепне „мамо, мамо!“
С най-скъпото си нещо в съня си ме сравнява.

НЕДКА:

Да иде да живее при майка си тогава.

ЗЛАТКА:

Не. Майка му ще дойде при майка ми тепърва.

НЕДКА:

Страхотна комбинация на тъща и свекърва!

ЗЛАТКА:

Защо се гавриш с тези старици побелели?

НЕДКА:

Ще видиш ти, госпожо, тогаз кон боб яде ли.

ЗЛАТКА:

Цинизмът ти във случая съвсем не ме засяга.

Ужасно съжалявам мъжът ти, че избяга,
но аз не съм виновна.

НЕДКА:

А аз ли съм виновна?

ЗЛАТКА:

Не е виновен никой. Ръка е туй съдбовна.

НЕДКА:

Оставям го тогава в ръцете на съдбата.

ЗЛАТКА:

Но, ако го обичаш, върни му свободата!

НЕДКА: Да му върна свободата? Той е свободен да прави, каквото си иска.

ЗЛАТКА: Не е свободен. Ти си тази, която може да го освободи.

НЕДКА: От какво да го освободя?

ЗЛАТКА: От себе си.

НЕДКА: Вие какво още искате, бе? Да се гръмна? Ще се гръмна, обаче ми върни пистолета.

ЗЛАТКА: Пистолета го хвърлих в Перловската река. Купи си друг.

НЕДКА: Нямам излишни пари за харчене.

ЗЛАТКА: Мога да ти дам.

НЕДКА: Дай ми.

ЗЛАТКА: Колко?

НЕДКА: Двеста.

ЗЛАТКА: Веднага. Кога ще ми ги върнеш?

НЕДКА: Когато се срещнем следващия път.

ЗЛАТКА: Къде?

НЕДКА: Как къде. На оня свят.

ЗЛАТКА: Дай ми разписка.

НЕДКА: Не те съветвам да оставяш документ. Ще те съдят после за подбудителство към самоубийство.

ЗЛАТКА: Разписката е за него. Праща ти триста и петдесет.

НЕДКА: Не му ги ша.

ЗЛАТКА: Каза да купиш на малкия видео за рождения ден.

НЕДКА: Кажу му, че малкият не иска да чуе за него. „Майко – пише – кажи на онова говедо, че като се върна, ще му...”

ЗЛАТКА: Ще му... какво?

НЕДКА: Той си знае какво.

ЗЛАТКА: Псува баща си, така ли да му кажа?

НЕДКА: Не съм казала, че го псува. „Ще му се случи нещо” – така пише.

ЗЛАТКА: И какво ще му се случи? Подстрекаваш сина срещу бащата, така ли?

Недка: Той от малкия няма какво да се опасява. Малкият не е страшен. Големият е опасен. От големия да се пази.

ЗЛАТКА: Че той с големия говори всяка седмица!

НЕДКА: Всяка седмица?

ЗЛАТКА: Да.

НЕДКА: И къде говори?

ЗЛАТКА: На разни места. Вкъщи още не е идвал.

НЕДКА: И какво му казва големият.

ЗЛАТКА: „Гледай си живота, тате, с теб съм.”

НЕДКА: Това са приказки на гадната ми снаха. Тя му е влязла под кожата.

ЗЛАТКА: В най-скоро време ще ме запознае с него. „Много искам да я видя – вика – сигурно ще я харесам. Ние, вика, тате, имаме с тебе еднакъв вкус.”

НЕДКА: Верно е – и двамата си падат по курви.

ЗЛАТКА: Мери си приказките.

НЕДКА: Защо? Какво му предлагаш ти – един гол секс.

ЗЛАТКА: Не само гол. Понякога го прави и облечен. Няма търпение. „Трябваше да стана на 50 години, вика, за да се почувствам като пълноценен мъж. А досега – скука. Двайсет години все едно и също: ха отгоре, ха отдолу, ха отляво, ха отдясно. Четири положения, ма сестро!”

НЕДКА: Кажи му, че в момента изучавам „Кама сутра”. Ще му предложи голямо разнообразие.

ЗЛАТКА: Караш самостоятелен курс, така ли?

НЕДКА: Имам си партньор с безплатно обучение.

ЗЛАТКА: До коя поза сте стигнали?

НЕДКА: Вчера минахме „утринна роса”. Днес сме на „ездач-победител”.

ЗЛАТКА: Колко е годишен?

НЕДКА: Кой?

ЗЛАТКА: Ездачът.

НЕДКА: 32.

ЗЛАТКА: Честито.

НЕДКА: Да ти се връща.

ЗЛАТКА: Тогава защо не се разведеш и не се ожениш.

НЕДКА: Сегашното положение ме устройва напълно.

ЗЛАТКА: Но мене не ме устройва. Така повече не мога.

НЕДКА: А-а, това си е твой проблем. Аз моя проблем съм си го разрешила.

ЗЛАТКА: Той се измъчва, разбираш ли! Откога не си го виждала?

НЕДКА: Не искам и да го видя.

ЗЛАТКА: Ако го видиш, няма да го познаеш. Отслабнал е с 20 килограма.

НЕДКА: С колко?

ЗЛАТКА: С двайсет.

НЕДКА: Значи е станал осемдесет. Още може.

ЗЛАТКА: И докога така?

НЕДКА: Като стане четирсет да ми се обади.

ЗЛАТКА: Вземи си го! (*Заплаква.*)

НЕДКА: Какво?!

ЗЛАТКА: Вземи си го... Чуваш ли какво ти казвам.

НЕДКА: Как да си го взема?

ЗЛАТКА: Давам ти го... Ела и си го вземи.

НЕДКА: Значи да дойда и да си го взема? Откъде?

ЗЛАТКА: От къщи.

НЕДКА: Мислех, че е на тавана.

ЗЛАТКА: Не, вкъщи е.

НЕДКА: Ами пакетирай го и ми го прати с обратна разписка, препоръчано.

ЗЛАТКА: Никак не е смешно. Болен е. Може да умре.

НЕДКА: От какво е болен?

ЗЛАТКА: От мъка.

НЕДКА: Ами! Не може да бъде. Да не би от мъка към мене?

ЗЛАТКА: Към тебе. Към мене. Към живота изобщо. Обърках си живота, вика, разбих си хубавото семейство.

НЕДКА: Какво целиш с тези приказки. Ако искаш да ме трогнеш, сбъркала си адреса.

ЗЛАТКА: Опротивя ми работата, вика, опотивя ми координационният съвет, опотивя ми сексът, животът ми опотивя. Дай ми един флакон диазепам, вика, и да се свърши.

НЕДКА: Ами дай му, защо не му дадеш?

ЗЛАТКА: Не е възможно толкова да го мразиш.

НЕДКА: Мразя го.

ЗЛАТКА: „Голяма грешка направи, вика, като ме отключи преди пет месеца... Поне да си бях умрял в къщата. А така – на чуждо място, при чужда майка.”

НЕДКА: Той не се ли движи?

ЗЛАТКА: Движи се. Само до тоалетната.

НЕДКА: Яде ли?

ЗЛАТКА: Не ще. Мама вчера му сготви любимата му манджа – боб със зеле. Не я докосна.

НЕДКА: И от кога така?

ЗЛАТКА: От четири дена. Взел си е неплатен отпуск.

НЕДКА: Ами сливи ли има в устата си да ми каже, ами само сумти по телефона.

ЗЛАТКА: Не му е удобно сигурно. Не може да преодолее гордостта си.

НЕДКА: И какво всъщност иска да ми каже?

ЗЛАТКА: Не знам. Не ми казва, но иска да говори с тебе.

НЕДКА: А ти не му разрешаваш.

ЗЛАТКА: Напротив, аз настоявам. Всеки ден му нося телефона в неговата стая.

ЗЛАТКА: Значи той си има негова стая?

ЗЛАТКА: Така й казваме с мама от 4 дена. Откакто съм го заключила. Мама никога не влиза в неговата стая.

НЕДКА: Какво каза? Я повтори.

ЗЛАТКА: Казах, че мама никога не влиза в неговата стая. Дава дежурство в антрето.

НЕДКА: Не, ти друго каза. Счу ми се, че си го заключила.

ЗЛАТКА: Правилно ти се е счуло.

НЕДКА: И защо си го заключила?

ЗЛАТКА: Той знае защо.

НЕДКА: Дойде ли на моята! Разменихме си местата най-после! Ето този ден чаках от пет месеца. Знам си аз човека, бе. Няма начин да не му писне. И с какво право си го заключила? Какъв ти е той? Веднага да ми освободиш мъжа?

ЗЛАТКА: Я по-кратко, по-кратко. Първо трябва да ти кажа...

НЕДКА: Няма какво да ми казваш. Давам ти половин час да ми го доведеш. В противен случай ще се обърна към полицията и прокуратурата... Тръгвай!

ЗЛАТКА: Ами ако не иска да дойде.

НЕДКА: Как да не иска. Ти го отключи, пък ще видим дали не иска.

ЗЛАТКА: Я по-добре му завърти един телефон. Оставила съм му го в леглото до главата.

НЕДКА: Толкова ли е изнемощял?

ЗЛАТКА: Не знам изнемощял ли е, или се прави на изнемощял.

НЕДКА: Как ще се прави на изнемощял. Изнемощял е. Вие двете вещици сте го уморили от глад и жажда.

ЗЛАТКА: От жажда – не. Вода пие редовно. А мама му готви всеки ден.

НЕДКА: Но той отказва.

ЗЛАТКА: Отказва.

НЕДКА: Горкият Тончо! И защо не смее да ми се обади, според тебе?

ЗЛАТКА: Предполагам, че не знае как ще реагираш. „Трябва да говоря с Недка, вика, но нека първо тя да се обади, ако все още държи на мене.”

НЕДКА: Лицемер! Чудесно знае, че държа.

ЗЛАТКА: Държиш, дръжки. Остава да му кажеш, че упражняваш „Кама сутра” и това окончателно да го довърши.

НЕДКА: Ама много си проста, ще знаеш. Много си проста. Приемаш всичко едно към едно.

ЗЛАТКА: Вече ни предавам, ни приемам. Нося му багажа.

НЕДКА: Какъв багаж?

ЗЛАТКА: Куфарът. С дрехите, дето ги взехме, когато го отключих.

НЕДКА: Къде е куфарът?

ЗЛАТКА: В колата.

НЕДКА: Донеси го.

ЗЛАТКА: Веднага.

Ремарка на АВТОРА: Златка излиза. Недка запява „Песен за прошката”.

ПЕСЕН ЗА ПРОШКАТА

Жена – последен пристан на мъжкия му кораб.
О, вярна Пенелопа, той идва, ето виж –
след кратка одисея стои във коридора.
От теб се иска само да махнеш и простиш.

И тайно да избършеш сълзата във окото,
и прибори за двама ти пак да подредиш,
Възглавница да сложиш до своята в леглото
От теб се иска само да махнеш и простиш.

Когато те притегли към мъжкото си тяло,
не се съпротивлявай. Мисли си за Париж!
И като францужойка завий го с одеяло.
От теб се иска само да махнеш и простиш.

Защото вече няма, о, вече няма време –
животът се изнизва и свършва току виж.
За тази дреболия пред другите проблеми
от теб се иска само да махнеш и простиш.

Ремарка на АВТОРА: Златка носи голям, тежък куфар, пълен с мъжки дрехи и други предмети. Какви – ще видим като го отвори. Дрехите и предметите не е необходимо да се купуват. Актрисите могат да ги вземат от гардеробите на собствените си съпрузи.

ЗЛАТКА: Ето, тук е всичко. Да го отворя ли?

НЕДКА: Няма да му правим сега инвентаризация.

ЗЛАТКА: Все пак ще го отворя да сме си на чисто.

НЕДКА: Любопитно ми е какво е отъмкнал.

ЗЛАТКА (*вади една по една дрехите от куфара*): Два костюма – официален и ежедневен.

НЕДКА: Не си му изчистила лекето от ръкава. Това леке го лепна като бяхме на коктейла на Висшия партиен съвет.

ЗЛАТКА: На Бесепето? Че той нали е от СДС?

НЕДКА: Какво значение има? Ние не сме догматици! Той поиска специално разрешение от Координационния съвет и те му позволиха с цел разузнаване. Шпионаж.

ЗЛАТКА: Вие нямахте ли политически конфликти?

НЕДКА: Напротив. Обменяхме си взаимно информация. Той ми казва какво се говори в Координационния съвет, аз му казвам какво се говори при нас в теченията. Работехме за националното помирение. Колко чифта гащи е взел? Осем?

ЗЛАТКА: Девет. Единият чифт си е на него. И един потник.

НЕДКА: Че ти само по гащи и потник ли си го заключила?

ЗЛАТКА: Да. Иначе може да излъже мама, каквато е милозлива, и да се измъкне. Ето му обувките – три чифта. Палтото. Бомбето.

НЕДКА: Тези гащи сто пъти съм му казвала да ги хвърли. Носи ги вече 12 години. „Няма да ги хвърля, вика, те са ми талисманът”.

ЗЛАТКА: Швейцарските гащи?

НЕДКА: Швейцарските, да. Талисман! Кой знае с коя швейцарска крава е спал с тях.

ЗЛАТКА: Не била швейцарка, а австралийка. От симпозиума.

НЕДКА: Чудя се аз защо ги слага само когато тръгне в командировка.

ЗЛАТКА: Да, и аз съм забелязала.

НЕДКА: Изхвърли ги в боклука! Кофата е ей там, отсреща... Какво зяпате, господине, тук не е пазар. Нищо не се продава!... Колко чифта чорапи? 15. Ти да не би да си го оставила бос?

ЗЛАТКА: Бос, да. Защо?

НЕДКА: Ще му измръзнат краката, ще изстине и ще се чудя какво да го правя. Като изстине, веднага се хваща за гърлото. Хронична ангина – не си е рязал сливиците и айде антибиотик. С тези антибиотици си съсипа

черния дроб. Мине не мине време и се хване отдысно. – Какво пак, бе Тончо? – Черният дроб.

ЗЛАТКА: За черния дроб не ми е казал. Спомена нещо за левия бъбрек.

НЕДКА: Левият бъбрек е от студентските му години. Получи криза, изпика пясъка и оттогава се налива с бира. – Стига с тази бира, бе Тончо! – Полезна е за левия бъбрек. Затова стана 100 килограма. Несесера. Четката за зъби. Ти без четка за зъби ли си го оставила?

ЗЛАТКА: Довечера нали ще си мие зъбите у вас.

НЕДКА: Как мислиш да стане прехвърлянето?

ЗЛАТКА: Първо му се обади по телефона и му кажи, че си готова да го приемеш.

НЕДКА: Аз предлагам направо да отидем при него. Шокова терапия. Ти нали си с кола?

ЗЛАТКА: С кола съм, обаче...

НЕДКА: Часовникът! Милият Тончо! Значи все пак си е взел часовника дето му го подарих на сватбата. Виж, тук отзад има надпис: „Винаги верен! Недка”. Винаги верен, нали разбираш. В метафоричен смисъл.

ЗЛАТКА: Разбирам ти метафората, обаче той не я спазва.

НЕДКА: Ще я спазва той оттук нататък, няма къде да мърда.

ЗЛАТКА: Мислиш ли?

НЕДКА: Какво да мисля?

ЗЛАТКА: Че няма къде да мърда? (*Заплаква.*)

НЕДКА: Какво ти стана?... Хайде сега, ще режем. В края на краищата аз съм потърпевщата, ако някой трябва да реве, това съм аз.

ЗЛАТКА: Той ми изневерява. Непрекъснато ми изневерява. Преди четири дена го спипах и ми заяви, че ме напуска и отива при нея. Затова го заключих.

НЕДКА (*тресната от гръм*): Я повтори. Ама по-бавно и по-разбрано. И без да реवेश.

ЗЛАТКА: Прибирай го. Махай ми го от главата! Не мога да понеса това унижение. На нашия таван, разбираш ли, на „Неофит Рилски”. С една 23-годишна мацка. Сипах го.

НЕДКА: Как го сипа?

ЗЛАТКА: На калъп.

НЕДКА: Това ясно. Как го сипа, питам?

ЗЛАТКА: Отдавна подозирах и си извадих тайно дубликат от неговия ключ. Само той има ключ. Отключвам и те... какво мислиш...

НЕДКА: На калъп?

ЗЛАТКА: А мацката вика: „Затвори вратата, защото става течение!”

Пауза.

НЕДКА: Това не го вярвам. Това ти си го измисляш в момента.

ЗЛАТКА: Обади му се по телефона и го питай.

НЕДКА: Защо не почна направо оттук, ами половин час ми дрънкаш глупости?

ЗЛАТКА: Исках да те подготвя. Не знаех твоята позиция.

НЕДКА: Така... И каква е моята позиция, според тебе?

ЗЛАТКА: Ами според мене твоята позиция е, че ще си го прибереш вкъщи при всички случаи.

НЕДКА: Така... И после?

ЗЛАТКА: После – ти поемаш. Аз бях дотук.

НЕДКА: Така... И после?

ЗЛАТКА: После, ако искаш, пак го заключи. Вече имаш опит.

НЕДКА: Така... И после.

ЗЛАТКА: Стига с това „и после, и после”, изнервяш ме. Вземи се в ръце и се успокой!

НЕДКА: Аз съм съвършено спокойна. Съвършено спокойна. Както виждаш нищо ми няма.

ЗЛАТКА: Защо ти тракат зъбите тогава. Какво ти стана?

НЕДКА: Дай ми една цигара.

ЗЛАТКА: Да ти я запаля ли? Заповядай. Искаш ли валидолче? Отвори си устата и го смучи. И аз ще си взема едно... Право да ти кажа, не очаквах от тебе такава реакция. Извинявай за шока.

Ремарка на АВТОРА: Двете дами не произнасят добре шипящите звуци поради валидолите в устата им.

НЕДКА: Така... И после?

ЗЛАТКА: И после затворих вратата.

НЕДКА: Защо?

ЗЛАТКА: Да не става течение.

НЕДКА: А-а, да.

ЗЛАТКА: И после... Знаеш ли какво обяснение ми даде той?

НЕДКА: Знам.

ЗЛАТКА: Какво?

НЕДКА: Казал ти е: „Извинявай, Златке, обаче това е положението.”

ЗЛАТКА: Ако това ми беше казал, щях да го разбера, обаче не ми каза това. Нито „извинявай”, нито „това е положението”. – Друго е вече положението, вика. Аз всъщност го разбирам. Мацето – два пъти по-младо от мен. Не бачка като мен ежедневно. Волна птичка божия. Не напират да се женят. Връзка без ангажименти, кой ти го дава. Разбирам го, но и ти ме разбери. Все на мен ли ще се случват такива комплицирани ситуации. Много съм доверчива – това ми е генералната грешка в живота. Като се

влюбя в някого и напълно му се доверявам. Майка ми все ми набива в главата: „Златке, Златке, знам го от баба ми, а пък тя го знае от баба си: Мъжът трябва да познава жената само от кръста надолу. А пък аз – обратното.

НЕДКА: Кое обратното?

ЗЛАТКА: От кръста нагоре.

НЕДКА: Значи бюста?

ЗЛАТКА: Не, бе става дума за главата. Баба ми иска да каже, че мъжът трябва да те познава само до кръста, а пък аз правя обратното – пак до кръста, само че... чакай че се обърках.

НЕДКА: Ясно, бе. Баба ти се е изразила във фигуративен смисъл.

ЗЛАТКА: Точно така – от кръста нагоре.

НЕДКА: Нали каза – от кръста надолу.

ЗЛАТКА: Това баба ми го казва, не аз.

НЕДКА: Нагоре, надолу, еби му майката. Затова, значи си останала стара мома.

ЗЛАТКА: Два пъти съм се женила за по една година, ако искаш да знаеш, и три аборта съм имала, последните два от които спонтанни.

НЕДКА: Че ти си била цяла енциклопедия. Какво ми се правиш на девица.

ЗЛАТКА: Имам комплекс. Травмирана съм. Трябва да си пийна малко и тогава му казвам действителното си положение.

НЕДКА: На кого?

ЗЛАТКА: На мъжа, с когото съм в момента?

НЕДКА: Извинявай за недискретния въпрос, ти с колко мъже си била?

ЗЛАТКА: Чукането ли имаш предвид? С малко.

НЕДКА: С колко малко?

ЗЛАТКА: Всичко на всичко тринайсет.

НЕДКА: Тринайсет с Тончо?

ЗЛАТКА: Той ми е фаталната бройка.

НЕДКА: Ти поне си си поживяла. И на всеки мъж ли казваш с колко мъже си била преди него?

ЗЛАТКА: Ако ме пита.

НЕДКА: Има ли някой да не пита?

ЗЛАТКА: Всеки пита.

НЕДКА: Ей това ти е капиталната грешка. На мъж – за предишните мъже – никога. Мъжът има слонска памет за предишните мъже. Признавай само до три. Нито един повече.

ЗЛАТКА: Защо до три.

НЕДКА: Защото хем изглежда достоверно, хем не е шокиращо.

ЗЛАТКА: Има логика. Ще опитам... Сега какво ще правим?

НЕДКА: Сега ще се обадя по телефона.

ЗЛАТКА: На Тончо?

НЕДКА: Да.

ЗЛАТКА: Да си го прибереш?

НЕДКА: Не.

ЗЛАТКА: Защо?

НЕДКА: Аз да не съм кошче за боклук. Да си го прибира оная... как й беше името?

ЗЛАТКА: Магдаленна. С две „нн“. Много държала на двете „нн“.
Магдаленна.

НЕДКА: Прибирай му багажа!

ЗЛАТКА: Знаеш ли, имам чувството, че участвам в погребение.

НЕДКА: И аз.

ЗЛАТКА: В този куфар сякаш погребвам последните си илюзии.

НЕДКА: Животът е една велика илюзия, мойто момиче. Затова живеј си живота – без илюзии. Ако можеш.

ЗЛАТКА: Ще се опитам.

НЕДКА: Аз отдавна не живея с илюзии. Сега ще му звънна.

ЗЛАТКА: Стискам ти палци.

НЕДКА: Знам си работата аз.

Мисъл на НЕДКА: Знам, глупости. Всъщност нищо не знам.

Мисъл на ЗЛАТКА (*изразена в Песен за великата илюзия*).

Ремарка на АВТОРА: Докато Недка говори по телефона с мъжа си, Златка връща обратно дрехите в куфара и пее „Песен за великата илюзия“.

ПЕСЕН ЗА ВЕЛИКАТА ИЛЮЗИЯ

Без траурни салюти, без туш от барабани,
без почести, без хули, без смях и без печал
погребваш равнодушно покритата със рани –
великата илюзия, с която си живял.

Великата илюзия, че още се надяваш,
че още вярваш в нещо, в човек, във идеал,
макар че дал си клетва до смърт да защитаваш
великата илюзия, с която си живял.

И ето катафалката по стръмното тътрузи я,
гробарите с лопатите покриват я със кал.
Погребана е вече великата илюзия,
великата илюзия, с която си живял.

Не си прави илюзии – макар да е обрасъл

в бръшлян, в трева, във бурени ковчегът от метал
в незнаен час внезапно във тебе ще вампиряса
великата илюзия, че все пак си живял.

Ремарка на АВТОРА: Недка се връща от телефонния разговор като препарирана.

ЗЛАТКА: Какво ти е? Лошо ли ти е?

НЕДКА: Знаеш ли какво ми каза? Можеш ли да си представиш какво ми каза?

ЗЛАТКА: Не.

НЕДКА: Набирам аз номера с най-добри намерения, ако много се помоли, ама ако много се помоли, ще му простя...

ЗЛАТКА: И той не те ли помоли.

НЕДКА: Помоли ме. – Ало! – гласът ми пресипнал. – Недке, ти ли си? – ама едва говори. – Не ме ли позна? – викам. – Пресипнал ти е гласът. – Пресипнал е, викам, как няма да е пресипнал. – Златка ли каза да се обадиш? – Златка – казвам – искам си да ме чуеш. – Ти си вика, Недке, единственото ми спасение. В теб ми е надеждата. Ти си ме разбирала, вика, цял живот, ти ме разбра и сега. Ти си един благороден човек, Недке, вика. Ти пет месеца ме остави на свобода да си развявам байрака, вика...

ЗЛАТКА: Така ли вика: „Пет месеца си развявал байрака“?

НЕДКА: Не знам дали точно така вика, но нещо подобно. Извинявай, много съм развълнувана, предавам ти думите му по смисъл. Пет месеца, вика, живях в заблуда, в лъжа, с една жена, която не може, вика, да ти се намаже на малкия пръст.

ЗЛАТКА: Така ли вика?

НЕДКА: Приблизително така.

ЗЛАТКА: Държа да чуя точните му думи.

НЕДКА: Точните му думи са: „Пет месеца живея с една жена, която нито в сексуално, нито в интелектуално, нито в морално отношение може да се сравни с тебе.“

ЗЛАТКА: Значи това са точните му думи?

НЕДКА: Това са. Това го казва той, не го казвам аз, нали разбираш. Аз казвам: – Не е красиво, Тончо, да говориш така за човека, който те обича. – Вятър обича – вика – да обичаш не значи да заробваш. Любовта, вика, не е тоталитаризъм, любовта е демокрация, а мене пак ме заболя черният дроб и пак ми се обади левият бъбрек и четири дена, вика, пия гола вода от софийската чешмяна и сигурно легенчето ми е пълно с пясък. – Да ти пратя една бира, бе Тончо? – Не се шегувай, Недке, положението е сериозно. Вземи от къщи един панталон, едни чорапи, едни обувки и една риза и ела да ме освободиш. – Ти си свободен, Тончо, Златка те освобождава – казвам. – Как ме освобождава? – Освобождава те. Тя е тук,

при мене. – Тя слуша ли нашия разговор? – Не го слуша, обаждам ти се от автомат. – А тя какво прави в момента? – В момента, викам, тя пее една „Песен за великата илюзия”. Ти си бил нейната велика илюзия, обаче тя окончателно те е погребала в сърцето си.

ЗЛАТКА: Това докато пеех?

НЕДКА: Докато пееше първия куплет. – Слава Богу, вика, значи няма да имам никакви угризения на съвестта... И мълчи...

ЗЛАТКА: Мълчи?

НЕДКА: Мълчи... И аз мълча... Така една минута. – Недке... вика, Недке, на телефона ли си още? – На телефона съм. – Ама защо млъкна? – А ти защо млъкна? – Имам едно предложение, вика, ама не знам как да ти го кажа. – Кажй го, викам, не се притеснявай, знам какво ти е предложението. – Какво е? – вика. – Да те прибера пак вкъщи. – Как позна? – вика. – Познах, викам.

ЗЛАТКА: То много трудно за познаване. Каза ли му, че вече съм му стегнала багажа?

НЕДКА: – Ще се прибера в едната стая, вика, тази, в която се влиза направо от външната врата. Нямам претенции за хола и спалнята, няма да ме виждаш нито кога влизам, нито кога излизам. Ще ползвам малката тоалетна. За кухнята също нямам претенции... И се разплака... – Плачеш ли, бе Тончо? – Не плача, как ще плача, кога си ме виждала да плача. Хремав съм, вика, защото съм по потник и съм бос и хроничната ангина също се обажда. – Ама добре, казвам, Тончо, при това положение сега ще се качим на колата на Златка, викам, с багажа и ще те взема. Ти се приготви. – Какво има да се приготвям, вика, аз съм готов. Знаех си, че ще се съгласиш, ти си голям човек, Недке, ти винаги си ме разбирала и няма да ме предадеш в този живот, както не ме предаде на Координационния съвет преди пет месеца. Минете с колата, вика, и така и така сте с кола, край тавана на „Неофит Рилски”. Златка има ключ, нали го знаеш къде е този таван? – Знам го, викам, как няма да го знам. – Тя каза ли ти всичко? – Абсолютно всичко ми каза. – И ти въпреки това си готова на варианта за стаята? Голям човек си ти, Недке, вика, вземете и нейния багаж, два куфара са само, не са много тежки. – Чий багаж? – На Магдаленна. Тя го е приготвила още преди четири дена, обаче от два до осем е на лекции. Студентка е, няма много багаж, единият куфар, кафявият е по-тежък, с книги, дай го на Златка да го носи, а ти вземи черния. Първо го занесете вкъщи, в стаята, хем ви е на път да не хабите излишен бензин и после елате да ме вземете...

Пауза

Ремарка на АВТОРА: Двете безмълвно плачат.

ЗЛАТКА: И ти какво му каза?
НЕДКА: Нищо... Затворих.
ЗЛАТКА: Искаш ли едно валидолче?
НЕДКА: Дай ми парите за видеото. Колко бяха?
ЗЛАТКА: Триста и петдесет.
НЕДКА: Ще стигнат.
ЗЛАТКА: Ето... Можеш да ги преброиш.
НЕДКА: Пали колата и да вървим.
ЗЛАТКА: Къде?
НЕДКА: На битака.
ЗЛАТКА: Не те съветвам да купуваш видео от битака.
НЕДКА: Няма да купувам видео.
ЗЛАТКА: А какво?
НЕДКА: Пистолет.
ЗЛАТКА: Ти си луда!
НЕДКА: Луда съм и трябва да се възползвам от това си състояние, защото после мога да се откажа.
ЗЛАТКА: Смяташ да се самоубиеш.
НЕДКА: А ти на мое място какво ще направиш.
ЗЛАТКА: Същото.
НЕДКА: Тогава да се самоубием заедно.
ЗЛАТКА: Да се самоубием (*изважда пистолет от чантата*).
НЕДКА: Значи си го скрила?
ЗЛАТКА: Подозирах, че ще ми потрябва.
НЕДКА: Ами да почваме тогава.
ЗЛАТКА: Да почваме.
НЕДКА: Коя ще бъде първа?
ЗЛАТКА: По старшинство.
НЕДКА: Може и по азбучен ред.
ЗЛАТКА: Няма да мога първа. Трябва да ми покажеш как става.
НЕДКА: Притискаш пистолета до гърдите, сваляш предпазителя и дърпаш спусъка. Като Лора Каравелова.
ЗЛАТКА: Тончо не е Яворов.
НЕДКА: То не се знае – два трупа ще му легнат на съвестта.
ЗЛАТКА: Защо два?
НЕДКА: Твоят и моят.
ЗЛАТКА: А-а, да.
НЕДКА: Ако се отказваш, кажи си, няма да ти се разсърдя.
ЗЛАТКА: Не се отказвам, ама сама няма да мога.
НЕДКА: Тогава да се самоубием взаимно. Аз самоубивам тебе, ти самоубиваш мене. Ще оставим бележка.
ЗЛАТКА: Кой ще стреля първи.
НЕДКА: По старшинство. Аз те гръмвам, после ти ме гръмваш.

ЗЛАТКА: Не може ли по азбучен ред?
НЕДКА: Ако те е страх, признай си.
ЗЛАТКА: Страх ме е, признавам си.
НЕДКА: И мене ме е страх.
ЗЛАТКА: Ами тогава да не се самоубиваме.
НЕДКА: А какво да направим?
ЗЛАТКА: Не се ли досещаш?
НЕДКА: Главата ми е абсолютно празна откъм идеи.
ЗЛАТКА: Здрава права жена, откъде накъде ти – жертвата, да се принасяш в жертва. Сякаш си виновна.
НЕДКА: Всъщност е така.
ЗЛАТКА: Жертвата – мъртва, виновникът – жив. От къде на къде?
НЕДКА: Така е.
ЗЛАТКА: Ами тогава?
НЕДКА: Какво тогава?
ЗЛАТКА: Не ти ли подсказва интуицията? Твоите хора не ти ли подсказват?
НЕДКА: Не са се обаждали от тогава.
ЗЛАТКА: Ами питай ги.
НЕДКА: Добре... Чакай да се съсредоточа... Не се обаждат. Виж, ръката ми е като дървена...
ЗЛАТКА: Тръгна! Кой ти диктува?
НЕДКА: Съпругата... Записвам, да... (*записва*) Край!
ЗЛАТКА: Какво записа?
НЕДКА: „Мъжът ми се изпари. Двете с Алфавета му развинтихме скафандръра. Сега живеем като волни птички божии. Лек му въздух!”
ЗЛАТКА: Защо лек му въздух?
НЕДКА: Ами да не искаш: лека му пръст?
ЗЛАТКА: И какво искат да кажат с тази суха информация?
НЕДКА: Ясно какво.
ЗЛАТКА: И аз така мисля. Кога ще го направиш?
НЕДКА: Без твоя помощ няма да мога.
ЗЛАТКА: Как точно мога да ти помогна?
НЕДКА: Ти отключваш. Аз стрелям. Двете изнасяме трупа.
ЗЛАТКА: Къде?
НЕДКА: В багажника на колата.
ЗЛАТКА: Няма да се събере.
НЕДКА: Ще го нарежем на две части. Ти ще носиш от кръста нагоре, аз от кръста надолу.
ЗЛАТКА: Защо ти от кръста надолу?
НЕДКА: Ако искаш да хвърляме чоп.
ЗЛАТКА: А ако ни видят?
НЕДКА: Ще го сложим в два черни найлонови чувала.

ЗЛАТКА: И после?
НЕДКА: После ще го изнесем през граница.
ЗЛАТКА: Побиват ме тръпки като ми говориш така.
НЕДКА: И аз цялата настръгнах.
ЗЛАТКА: Ако пистолетът не гръмне?
НЕДКА: Тогава по главата със самородното злато.
ЗЛАТКА: То къде е?
НЕДКА: Нали беше на масата. Ти ли го взе?
ЗЛАТКА: Ужас. Пак е изчезнало.
НЕДКА: Това е знак Божи. Значи няма връщане. Тръгваме ли?
ЗЛАТКА: Тръгваме. А после?
НЕДКА: После ще си живеем като волни птички божии.
ЗЛАТКА: Ако има Бог.
НЕДКА: Казват, че има.

Ремарка на АВТОРА: Златка и Недка пеят песента „Защото, казват, има Бог”.

ЗАЩО КАЗВАТ ИМА БОГ

Защото, казват, има Бог, следи ни погледът му строг,
дали край нас, дали над нас – това не можем да узнаем.
Трагичен Бог, троичен Бог – триглав, шестрък и шестоок
и дал ни е последен срок – живот в аванс, живот назаем.

Защото, казват, има Бог – дали добър, дали жесток
и в нас, нищожните пълзят божествените метастази.
Всевиждащ Бог, всечуващ Бог – на всички ни е дал урок,
с Омраза ни е наградил и със Любов ни е наказал.

Защото, казват, този Бог не влиза с нас във диалог,
но всяка крачка, всеки жест записва точно до минута.
Измама, подлост, низост, срам не могат да се скрият там,
запометени на екран в божествения му компютър.

Ти, който победи с лъжа – празнуваш пирова победа,
защото, казват, има Бог, макар невидим и висок,
око за зъб и кръв за кръв ти готви той, защото гледа
и няма да избягаш ти от смъртоносния му скок.

Възмездие то е това и то внезапно ще те сгази –
не можеш да отложиш ти непрекословния му срок,
защото всичко там се вижда, защото всичко там се плаща...

Но само, ако има Бог, но само, ако има Бог.

СЪОБЩЕНИЕ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Министерството на вътрешните работи съобщава, че от апартамент на улица „Цар Крум“ 92 е изчезнало лицето Тончо Иванов Тончев, служител в Министерството на културата. Отличителни белези: ръст – среден, очи – сиви, почти сини, телосложение – възпълно, коса – прошарена, липсваща на темето. На местопроизшествието е намерен един чифт мъжко бельо и едно писмо, съдържанието на което засега се пази в тайна. Умоляват се гражданите, които са видели изчезналия, да съобщят за това в Министерството на вътрешните работи или на телефон 166.

ПИСМОТО НА ТОНЧО

Мили ми, Недке, Златке и Магдаленна,

Простете ми, че не ви казах къде отивам. Любовта, която имам към вас ме накара да направя това. Аз зная, че вие ще плачете и вашите сълзи са много скъпи за мене.

Недке, ти си моя жена и трябва да ме слушаш и вярваш във всичко. Бог ще да ме запази, а като оживея, то ние ще бъдем най-честити на тоя свят. – Ако умра, то знай, че после Координационния съвет съм обичал най-много тебе, затова грижи се за Златка и Магдаленна и помни

любящия те Тончо.

Р. С. Корабът ме чака, пътят е страшен, но славен. Тръгвам като Ботев, ще се върна като Сакскобургготски.

ПРОДИКТУВАНО НА НЕДКА

Госпожо, както знаеш, мъжът ми се изпари, затова по нареждане на Вселенския координационен съвет вземаме с Алфабета твоя мъж за временно ползване. Ще ти го върнем след приключване на нашата мисия, а тя е посветена на благо на човечеството. Имаме известни затруднения с размера на скафандъра, затова остави под възглавницата един глух ключ 13 и един презерватив, които ще ти бъдат заплатени своевременно чрез самородно злато. Не ни се сърди, в края на краищата и ние сме хора, макар и волни птички божи.

ЕПИЛОГ

Ремарка на АВТОРА: 30 години по-късно, което ще рече 2028 година на същото място.

НЕДКА: Я малко да поседнем, че много се уморих.

ЗЛАТКА: Защо си купила четири хляба?

НЕДКА: Защото хлябът щял да стане 8 долара. Туй го четох във вестник „Работническо дело”.

ЗЛАТКА: Едно време имаше един вестник с кръстословица, как му беше името...

НЕДКА: Много вестници имаше едно време и всички фалираха. Остана само „Работническо дело”.

ЗЛАТКА: Ти ми говориш за миналия век.

НЕДКА: Аз ти говоря за времето на Иван Радоев и Стефан Цанев.

ЗЛАТКА: Ех, хубаво време беше времето на Иван Радоев и Стефан Цанев.

НЕДКА: По-тихо, де! Много високо говориш. Наоколо е пълно с хора от девето.

ЗЛАТКА: Колко долара ти взеха да ти направят ченето?

НЕДКА: Ченгето ли? Кое ченге?

ЗЛАТКА: Не ченгето, ченето. Колко ти взеха за ченето?

НЕДКА: Не ме питай. Отиде ми пенсията.

ЗЛАТКА: Пенсиите ще ги дават на десето число.

НЕДКА: По времето на Иван Радоев и Стефан Цанев пенсиите ги даваха винаги на първо число.

ЗЛАТКА: Кой беше тогава министър-председател?

НЕДКА: Кога?

ЗЛАТКА: По времето на Иван Радоев и Стефан Цанев?

НЕДКА: А-а, не ме питай, хич не ги помня. Те много министър-председатели се смениха по времето на Иван Радоев и Стефан Цанев. Мине не мине година – и нов министър-председател.

ЗЛАТКА: Твоите птички божии защо не пуснаха Тончо?

НЕДКА: Че те го пуснаха, ти не знаеш ли?

ЗЛАТКА: Не. Защо не си ми казала?

НЕДКА: Аз мислех, че съм ти казала, ама съм забравила да ти кажа.

ЗЛАТКА: Може и да си ми казала, ама аз съм забравила, че си ми казала.

НЕДКА: Тончо го върнаха още през 2012-та да го направят президент.

ЗЛАТКА: И защо не го направиха?

НЕДКА: Как да не го направиха. Кой ни е президентът от 2012-та година насам?

ЗЛАТКА: Бойко Борисов.

НЕДКА: Именно.

ЗЛАТКА: Ами Тончо?

НЕДКА: Именно Тончо, де. Бойко Борисов го взеха горе, а Тончо го пратиха за президент под формата на Бойко Борисов. А Бойко Борисов го пратиха да оправя други държави.

ЗЛАТКА: Значи сега Тончо ни управлява?

НЕДКА: Именно.

ЗЛАТКА: Ти ходи ли при него?

НЕДКА: Ходих, обаче, секретарката не ме пусна. Знаеш ли коя му е секретарка?

ЗЛАТКА: Коя?

НЕДКА: Оная курва от едно време.

ЗЛАТКА: Магдаленна? Ами!

НЕДКА: Да... Знаеш ли какво ми каза?

ЗЛАТКА: Какво?

НЕДКА: „Затвори вратата, че става течение”.

ЗЛАТКА: А ти?

НЕДКА: Затворих я.

ЗЛАТКА: Много бързо минава времето, Недке. Току виж животът си отишъл!

НЕДКА: Ама поне си поживяхме с тебе. 30 години – волни птички божи.

ЗЛАТКА: И за какво бяха тези нерви, тези тревоги!

НЕДКА: Всичко е вятър.

ЗЛАТКА: Какво?

НЕДКА: Вятър, вятър. Всичко е вятър.

ЗЛАТКА: Точно така. Театър. Всичко е театър.

НЕДКА: Вятър, театър. Казвам, че всичко е вятър.

ЗЛАТКА: Всичко може да е вятър, обаче театърът не е вятър.

НЕДКА: Ех, по времето на Иван Радоев и Стефан Цанев какъв театър имаше!

ЗЛАТКА: Дори Народен театър имаше.

НЕДКА: Извинявай, Златке, колко е часът?

ЗЛАТКА: 19 и 35.

НЕДКА: Довиждане, защото бързам. След 15 минути започва „Лека нощ, деца”.

ПЕСЕН ЗА ВОЛНИТЕ ПТИЧКИ БОЖИИ

Под небето високо
вегетираме всички,
без да знаем, че всъщност
сме божии птички,
без да знаем, че можем
да хвърчим и да пеем,
без да знаем дори
за какво да живеем.

Оголели от грижи
за стомаха и джоба,
ослепели от завист,
оглупели от злоба,
онемели от страх,
озверели от крясък
в крайна сметка ще станем
на пръст и на пясък.

Но дали е така,
както външно изглежда?
Има нещо над нас,
има даже надежда,
или нещо, което
на надежда прилича,
че Човекът все пак
е роден да обича.

И макар, че това
невъзможно е днеска
в тази нервна и болна
политическа треска,
казват – има симптоми,
че тя ще отминне
след 15, след 20
или 30 години.

Следователно шансът
съвсем не е малък,
затова да преглътнем
горчивия зальк,
затова да запазим
във времето тежко
малко нещо от Бога
и нещо човешко.

Под небето високо
вегетираме всички,
без да знаем, че всъщност
сме божии птички –
някой ден ще подхвъркнем,
някой ден ще запеем
и дори ще усетим
вкуса, че живеем.